

Admin

Et spørsmål om ståsted, episode 19

Et spørsmål om ståsted, episode 19

Admin

Surklut hadde aldri følt seg så nedfor og redd som nå. For første gang i livet var den mutters alene. Teknisk sett hadde den selskap av et utall biomasser, men siden noen av dem hadde atomvåpen, gjorde ikke det humøret lysere.

Det var også kaldere her enn Surklut noensinne hadde opplevd. Den hadde aldri hørt at noen av dens egen art hadde frosset ihjel, men en gang måtte være den første.

Og hva skulle den spise? Det fantes nødrasjoner i skipet, men de ville ikke vare lenge. Det ville dessuten være dårlig gjort mot resten av mannskapet å spise opp alt sammen. Logikk tilsa at det burde være noe å spise på denne planeten, men hvordan i alle ørkener skulle Surklut avgjøre hva som var skadelig og ikke? Hadde den bare utdannet seg til biolog istedenfor navigatør, hadde situasjonen vært mindre fortvilet. Hvorfor hadde den egentlig utdannet seg til å begynne med? Den kunne ha ligget og kost seg i en pytt hjemme, men nei da.

Den fordømte eventyrlysten min. Den kommer til å ta livet av meg. Spørsmålet er bare hvordan jeg kommer til å dø på denne vokterforlatte planeten.

Men skulle Surklut først dø, kunne den dø med verdighet, ikke bare gi opp og la seg tørke inn. Det beste ville nok være å komme seg tilbake til skipet og holde seg der. Der var det i det minste varmt, og det var mat der. Men var det trygt? Neppe. Selv den mest primitive biomassen ville bli nysgjerrig og sjekke ut hva som hadde skjedd. Surklut hadde sett hvor raskt de første hadde dukket opp, og de ville garantert ikke være de siste. Det virket riktignok ikke som om våpnene til den lokale biomassen var i stand til å skade Surklut, det var i det minste en liten trøst. Men gi dem litt tid, så ville de sikkert skjønne at ild og frost fungerte. Det kunne heller ikke utelukke at de kom på mer avanserte måter å kverke et lite slimvesen.

Hvis de finner meg. Det virker ikke som om de er vant til vesener som meg. Det kan være faktoren som holder meg i live. Uansett er ikke skipet et blivende sted. Men hvor skal jeg gjøre av meg istedenfor?

Surklut fløt tilbake til skipet og begynte å samle i hop det den trengte for å overleve. Det største problemet var at slimvesener ikke var fysisk sterke. Selv på Surkluts primitive hjemplanet var det roboter og droner som tok de tunge løftene, landingsskipet inneholdt riktignok en overlevelsesdrakt som Surklut kunne flyte inn i, og styre fra innsiden. Drakten hadde mer enn nok løftekraft til å bære alt Surklut ville trenge av utstyr. Den var også oppvarmet. Det var fristende å ta den i bruk, men den var knallgul og like lydløs som et pukverk. Så bråkete at det trolig ville gå like raskt å bli oppdaget i den som i skipet.

Men hvordan skal jeg overleve uten? Hva om jeg bruker den til å flytte det jeg trenger til et skjulested, og så lar det stå der? Må jo finnes en grop eller hule her noe sted. Det ser ut som jeg er trygg foreløpig. Tror ikke de ser meg. Så fuktig som det er her, må de være vant med ansamlinger av væske, og tror at det er det jeg er.

Surklut sluttet å gruble over sin skjebne, og fløt inn i overlevelsesdrakten. Ikke nyeste modell, og luftfilteret var delvis blokkert av noe Surklut fryktet var organisk. Atmosfæren var kald, men mulig å puste i. Surklut bestemte seg for å droppe hjelmen.

Dette kom til å bli fryktelig kaldt. Men bedre enn å puste gjennom muggent filter.

Noe av biomassen hadde falt over ende og laget en liten hule under seg. Det ville være et sted godt som noe. Første post ville være å få fraktet nødly-utstyret hit. Surklut hadde sett reklame for det. Ifølge den inneholdt slikt utstyr alt en romfarer trengte for å overleve komfortabelt på en ukomfortabel planet.

Det er vel bare å anta at dette også er noe sammenrasket gammelt skrot. Lurer på om det er noe som i det hele tatt kan brukes der?

Det beste som kunne sies om nødly-settet, var at det var lett og portabelt. Gleden var stor da Surklut i tillegg fant en ekstra oversetterenhet, som den selvfølgelig tok med seg, samt så mange batterier som den greide å få med seg i første runde.

Surklut åpnet spent nødlyet. Hva hadde den å jobbe med? Rettere sagt prøvde Surklut å åpne det. Batterisyre hadde rent over låsemekanismen, og den eneste måten å åpne den på nå, var med rå makt. Etter å ha revet hele boksen fra hverandre, gikk det opp for Surklut at lyet skulle settes sammen av platene som nå lå strødd på bakken.

Det lille utstyret inne i boksen var knapt verdt bryet med å åpne den. Et angivelig kamuflasjeskjold fungerte en stakket stund, før det gnistret til og døde. Surklut visste at dersom frykten tok over, ville alt være ute. Den måtte holde seg samlet, og ikke totalt flyte ut. Det måtte være mer utstyr på skipet. Kanskje til og med noe som fungerte.

Det tok Surklut resten av natten å flytte alt som ikke var skrudd eller sveiset fast til skroget til skjulestedet sitt. Surklut, som ikke hadde sett et eneste holo-eventyr om slike situasjoner, hadde ikke den minste anelse om hva den skulle gjøre, bortsett fra at det trolig var klokt å holde seg best mulig skjult.

Jeg kan ikke gjemme meg for alltid. Jeg går tom for mat. Jeg aner ikke hvor lenge det er før Ianea er tilbake. Jeg må gjøre noe før det. Åpenbart. Men hva?!

Etter mye fundering kom Surklut frem til at den ville utforske området på dagtid. Hvis biomassene trodde at Surklut var en væskepytt om natten, burde de ikke forandre mening på dagtid. Håpet Surklut. Det var uansett mye varmere om dagen, og lettere å se eventuelle farer.

Patrick Sahlstrøm